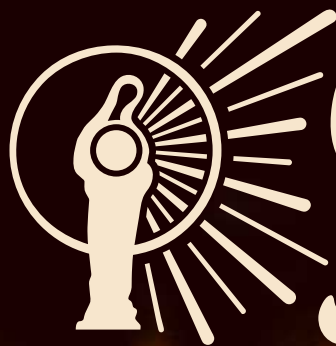

ЛИСТОПАД 2025

11 (253)

Світло Марії

Трилогія Тесея - світло Марії

Послання Цариці миру

«Дорогі діти! Всевишній у Своїй доброті дає Мене вам, щоб Я вела вас дорогою миру. Багато відгукнулись і моляться, але багато створінь не мають миру та не пізнали Бога любові. Тому, дітоньки, моліться і любіть, створюйте молитовні групи, щоб заохочували один одного до добра. Я з вами і молюся за ваше навернення. Дякую вам, що відповіли на Мій заклик».

Послання Богородиці,

Цариці миру,

25 жовтня 2025

(Із Церковним погодженням)

ПЕРША СУБОТА МІСЯЦЯ - ДЕНЬ, КОЛИ МИ ДУХОВНО ЄДНАЄМОСЯ: МОЛИМОСЯ РОЗАРІЙ, РОЗДУМУЄМО НАД СЛОВОМ БОЖИМ, БЕРЕМО УЧАСТЬ У СВЯТІЙ МЕСІ, ПОКЛОНЯЄМОСЯ ПРЕСВЯТИМ ДАРАМ, РОЗДУМУЄМО НАД ТЕМАМИ, ПОРУШЕНИМИ В ГАЗЕТІ «СВІТЛО МАРІЇ».

НАША НАСТУПНА МОЛИТОВНА ЗУСТРІЧ ВІДБУДЕТЬСЯ В СУБОТУ, 1.11.2025 Р. ЦЬОГО МІСЯЦЯ БУДЕМО МОЛИТИСЯ ЗА НАШІ МОЛИТОВНІ ГРУПИ, ЩОБ МИ ВИТРИВАЛО ТА ВІРНО НАСЛІДУВАЛИ ПРЕСВЯТУ ДІВУ МАРІЮ.

Читайте в цьому номері:

МОЛІТЬСЯ І ЛЮБІТЬ **4**
о. Любо Куртович

СТВОРЮЙТЕ МОЛИТОВНІ ГРУПИ **6**
Терезія Гажійова

МОЛИТОВНІ ГРУПИ **8**
Послання на тему

**А ми думали, що його
будемо. Ким був отець
Славко Барбарич?** **9**
о.Марінко Шакота

ФОТОГАЛЕРЕЯ **16**

 **Світло
Марії**

ІНТЕРНЕТ-ЧАСОПИС. ЩОМІСЯЧНИЙ ДУХОВНИЙ ІМПУЛЬС
ДЛЯ МОЛИТОВНИХ ГРУП ТА ЛЮДЕЙ,
ПОВ'ЯЗАНИХ ЗІ СПІЛЬНОЮ "СВІТЛО МАРІЇ"

*Поширення цього видання без змін
(цілком) дозволяється і вітається.*

*При копіюванні окремих частин
та їх використанні в іншому кон-
тексті редакція часопису залишає
за собою право узгодження. Вихо-
дить напередодні першої суботи
місяця. Згідно з декретом папи
Урбана VIII і постановою II Вати-
канського собору, автор заявляє,
що не має наміру випереджувати
офіційного визнання Церкви, якій
повністю підкоряється. Такі слова,
як "об'явлення", "чудо", "послання"
і т.д, уживаються в газеті в зна-
ченні особистого свідчення.*

*Запрошуємо підписатися
на часопис:
www.svitlomariji.com.ua
e-mail: gospa3@gmail.com*

*Якщо ви бажаєте фінансово
підтримати діяльність спільноти
"Світло Марії", це можна зробити
переказом на рахунок:*

*Назва отримувача: SVETLO MÁRIINO, п.о.
Банк: Slovenská sporiteľňa (Erste Group bank)
Номер рахунку: 5058517603/0900
IBAN: Sk54090000000005058517603
BIC/SWIFT: GIBASKBX IČO: 45743304*

Нехай Бог винагородить!

МОЛІТЬСЯ І ЛЮБИТЬ

ДІВА МАРІЯ, ЯК СПРАВЖНЯ МАТИ, НЕ ПЕРЕСТАЄ ЗАОХОЧУВАТИ, ПІДБАДЬОРЮВАТИ ТА ЗАКЛИКАТИ СВОЇХ ДІТЕЙ ДО ТОГО, ЩО Є НАЙВАЖЛИВИШИМ ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ, А САМЕ ДО ПІЗНАННЯ БОГА ЛЮБОВІ. ІСУС КАЖЕ НАМ: «А ВІЧНЕ ЖИТТЯ У ТОМУ, ЩОБ ВОНИ СПІЗНАЛИ ТЕБЕ, ЄДИНОГО, ІСТИННОГО БОГА, І ТОБОЮ ПОСЛАНОГО — ІСУСА ХРИСТА» (ІВ. 17:3).

о. Любо Куртович

*Н*аш християнський обов'язок і право — пізнати Бога та Його Сина Ісуса, тобто пізнати любов, якою Бог любить нас. Ми можемо дати лише те, що маємо та переживаємо. І ми не можемо ні переживати, ні мати, якщо не просимо у Того, Хто єдиний має все, і Хто єдиний є багатий. Ми всі нещасні та бідні перед

Богом. Сам Ісус заохочує нас: моліться, шукайте, стукайте... Господь не є глухий до наших взивань та щирих молитов, які ми звертаємо до Нього.

Шлях до пізнання Бога та Його любові — це молитва. Немає іншого шляху до Бога, окрім молитви. Кожна людина має спрагу за Богом, як стверджувала Мати Тереза. Цю спрагу, яку ми переживаємо в тиші, може заповнити лише Бог. Молитва розширює наше серце та робить його

більшим, щоб воно було здатним прийняти Бога, який дарує нам себе. Чим кров є для тіла, тим молитва є для душі. Молитва — це не лише звернення розуму та серця до Бога, але також і діалог. Молитва — це розмова. Я дивлюся на Нього, а Він дивиться на мене, це найдосконаліша молитва. Досконала молитва полягає не в безлічі слів, а в палкому бажанні, яке підносить душу до Ісуса.

Мати Тереза щодня дарувала багатьом людям, яких зустрічала, чудодійний медальйон та маленьку картку, яку називала своєю «візитною карткою». На цій картці було надруковано одне з її дуже відомих висловів: «Плід мовчання — молитва, плід молитви — віра, плід віри — любов, плід любові — служіння, плід служіння — мир».

Богородиця каже нам: «... Я веду вас шляхом миру». Мир досягається поступово та наполегливо. Він починається з мовчання. Богородиця навчала нас: «Дорогі діти, у тиші вашого серця шукайте Ісуса». У тиші серця Бог промовляє. Тільки слухаючи Бога, ми можемо вступити в діалог з Ним. Ми можемо промовляти багато молитов, але щоб наша молитва була правдивою, ми повинні навчитися мовчати. А Бог говорить у тиші. Коли ми чуємо Бога в тиші, тоді ми можемо сказати, що молимося. Молитва живить віру, яка заохочує нас любити, а любов — це служіння іншим. Служіння іншим приносить мир у наші серця, життя та наші стосунки. Послухаймо заклики нашої матері, заохочуймо одне одного до добра, щоб ми могли досвідчувати особисте навернення день у день.

Молитва. Діво Маріє, Царице Миру, Всевишній послав Тебе до нас, у цей наш час, для нашого навернення та переміни життя, щоб ми могли зростати у вірі та любові. Ти найкраще бачиш наші серця та наші прагнення, так само як і всіх тих, хто ще не пізнав Бога любові та живе безглуздо загубленим у цьому світі. Ти, о Мати, яка бачиш усе, що нам потрібно і чого бракує, заступайся за нас перед Своїм Сином, як Ти це зробила в Кані Галілейській. Випроси нам благодать почути те, що Ісус говорить нам, щоб ми могли відчутти божественну новизну, яку дарує нам лише Ісус. Амінь.

СТВОРЮЙТЕ МОЛИТОВНІ ГРУПИ

НАЙДОРОЖЧИМ, ЩО МАВ ГОСПОДЬ, КОЛИ ВМИРАВ, БУЛА ЙОГО МАТИ. І ВІН ПОДАРУВАВ ЇІ НАМ. ВІН БЕЗУПИННО ДАРУЄ ЇІ НАМ ЩОДНЯ, НАВІТЬ СЬОГОДНІ, ТАЄМНИЧИМ СПОСОБОМ — У МЕДЖУГОР'І. ВІЗІОНЕРИ СВІДЧАТЬ, ЩО ЦАРИЦЯ МИРУ ВСЕ ЩЕ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ — ЩОВЕЧОРА О 17:40. ВОНА ПРИХОДИТЬ НА ЗЕМЛЮ, ЩОБ ЦИМ НЕЗВИЧАЙНИМ СПОСОБОМ МОЛИТИСЯ З НАМИ Й ЗА НАС, А ТАКОЖ ЧЕРЕЗ СВОЇ ПОСЛАННЯ ПОКАЗУВАТИ НАМ ШЛЯХ МИРУ.

Терезія Гажйова

Продовж історії людства Бог завжди посилає Її тоді, коли на землі зникає любов. У посланні від 2 січня 2018 року Вона говорить нам: «Коли не знаходиться дорога спасіння, Я, Мати, приходжу, щоб вам допомогти пізнати істинну віру – живу й глибоку, щоб вам допомогла істинно любити». Сьогодні Вона знову закликає нас до любові, молитви та створення молитовних груп. Перш ніж Ісус створив першу молитовну групу зі Своїх дванадцяти апостолів, Він молився всю ніч. А потім обрав тих, кого Йому в молитві показав Отець.

Після смерті Ісуса, коли Його учні розбіглися зі страху перед ворогами, Марія їх підбадьорювала, щоб не занепадали у вірі, і перебувала з ними в молитві як Мати, що захищає й утішає Своїх дітей. Це приклад того, як народжується справжня молитовна група — у молитві з Матір'ю, у спільноті й у послуху

Святому Духові. Протягом 44 років об'явлень Пресвятої Діви Марії в Меджугор'ї виникла незліченна кількість молитовних груп — як плід Її присутності та Її материнської школи.

Кожна група — як Марія: молиться й тихо служить там, де перебуває. У всьому світі ці групи вірно збираються на молитву Розарію, на роздуми над Божим Словом і на конкретні вчинки любові, як про це читаємо в першому розділі Діянь апостолів.

Молитовна група — це спільнота друзів, які мають спільну мету: любити Ісуса й любити ближніх. Першою молитовною групою в школі Пресвятої Діви має стати наша сім'я. Від початку об'явлень Марія має чіткий план, як може бути відновлений мир на землі: спочатку ми покликані працювати над переминою свого серця, потім поширювати мир довкола себе — у сім'ї, спільноті, на роботі — і, нарешті, створювати молитовні групи, оази миру в сучасному світі. Своїми силами ми нічого

не можемо, але разом, каже Марія, можемо зупинити зло та змінити світ.

Навіть наші маленькі молитви з'єднуються з молитвою Її Непорочного Серця. Можливо, нам здається, що наші молитви й учинки незначні, але в Божих очах вони мають безмежну цінність. Кожна молитва з любові змінює світ, кожне прощення відкриває небо, а кожне серце, яке вирішує обрати мир, стає маленьким світлом Марії.

Вона кличе нас не чекати на «ідеальний» час чи великі справи, а починати тут і тепер, там, де ми є: у своїх сім'ях, у наших спільнотах, у тиші серця. Щоб разом із Нею ми вчилися молитися, любити й довіряти Богові, Який може навіть із найменшої краплі нашої віри створити море благодаті. Присвячуємо себе Її Непорочному Серцю, віддаваймося Богові через Неї.

Господь Ісус сказав святій Фаустині: «Посвячені душі — це Мій відблиск у світі; вони — як світла, які Я кидаю в

темряву цього світу, щоб її просвічували. Чим покірніша душа, тим сильніше сяє її світло» (Щоденник св. Фаустини). Нехай і наші серця, родини, спільноти, присвячені Непорочному Серцю Марії, стануть прикладом, який показує шлях через молитву й любов.

Молитва. Маріє, дякуємо Тобі, що терпеливо ведеш нас дорогою миру. Допоможи нам перебувати в молитві з Тобою за мир. Навчи нас любити так, як любиш Ти — покірно, тихо, з серцем, відкритим для кожної людини. Даруй, щоб наші молитовні групи були оазами миру, місцями, де Святий Дух оновлює серця і приводить до добра. Просимо Тебе, Мати, молися з нами й за нас, щоб ми всім серцем навернулися до Бога та стали знаряддями Його любові й миру для тих, хто Його не знає. Амінь.

Молитовні групи

«У ЦЕЙ ЧАС БЛАГОДАТІ, ЗАКЛИКАЮ ВАС
ДО МОЛИТВИ СЕРЦЕМ. ДІТОНЬКИ,
СТВОРЮЙТЕ МОЛИТОВНІ ГРУПИ,
ДЕ БУДЕТЕ ЗАОХОЧУВАТИ ОДНЕ ОДНОГО
ДО ДОБРА Й ЗРОСТАННЯ В РАДОСТІ». 25.05.2024

«МОЛИТОВНІ ГРУПИ Є СИЛЬНІ — ЧЕРЕЗ НИХ,
ДІТОНЬКИ, Я МОЖУ БАЧИТИ, ЩО СВЯТИЙ ДУХ ДІЄ У СВІТІ.
ДЯКУЮ ВАМ, ЩО ВІДПОВІЛИ НА МІЙ ЗАКЛИК». 25.06.2004

«ВІДНОВІТЬ МОЛИТВУ У СВОЇХ СІМ'ЯХ ТА СТОРЮЙТЕ
МОЛИТОВНІ ГРУПИ, І ТАК ПЕРЕЖИВЕТЕ РАДІСТЬ
У МОЛИТВІ І ЄДНАННЯ. ВСІ, ХТО МОЛИТЬСЯ І Є ЧЛЕНАМИ
МОЛИТОВНИХ ГРУП, У СЕРЦІ ВІДКРИТІ БОЖІЙ ВОЛІ
ТА РАДІСНО СВІДЧАТЬ БОЖУ ЛЮБОВ». 25.09.2000

А МИ ДУМАЛИ, ЩО ЙОГО ЗНАЄМО.

КИМ БУВ ОТЕЦЬ СЛАВКО БАРБАРИЧ?

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ РОКІВ МИНУЛО ВІДТОДІ, ЯК БОГОРОДИЦЯ СПОВІСТИЛА НАМ: «Я РАДІЮ З ВАМИ І ХОЧУ СКАЗАТИ ВАМ, ЩО ВАШ БРАТ СЛАВКО НАРОДИВСЯ НА НЕБЕСАХ І ЩО ВІН ЗАСТУПАЄТЬСЯ ЗА ВАС». (25 ЛИСТОПАДА 2000 РОКУ). БРАТ СЛАВКО НА НЕБЕСАХ! ЧИ ОЗНАЧАЄ ЦЕ, ЩО БОГОРОДИЦЯ ВЖЕ ПРОГОЛОСИЛА ЙОГО СВЯТИМ? ОСОБИСТО Я ВІРЮ В ЦЕ, АЛЕ ДАВАЙТЕ ПОЧЕКАЄМО НА СУД ЦЕРКВИ. ХОЧА НАМ ДОВЕДЕТЬСЯ ЧЕКАТИ, ЦЕ НЕ ЗАВАЖАЄ НАМ ДІЯТИ, ЙОГО ЗГАДУВАТИ, МОЛИТИСЯ, ЩОБ ЦЕРКВА ПРОГОЛОСИЛА ЙОГО СВЯТИМ. БОГОРОДИЦЯ НЕ ТІЛЬКИ СКАЗАЛА НАМ, ЩО БРАТ СЛАВКО Є НА НЕБЕСАХ, АЛЕ ЙЩО ВІН РОБИТЬ НА НЕБЕСАХ: «ЗАСТУПАЄТЬСЯ ЗА НАС».

о. Марінко Шакота

Три слова підсумовують, ким є брат Славко: Людина для інших. І як монах, і як священик, і, як каже Богородиця – наш брат. Як на землі, так і на небесах. Те, що він робив на землі, він продовжує на небесах. Зовсім нелегко висловити словами наше ставлення до отця Славка, бо з одного боку він був надзвичайно простим, а з іншого – особливим, складним, багатшаровим, надзвичайним братом. Простим і надзвичайним. Тому як інакше його описати, як не з

затримкою мови, сором'язливо, зі спробою. У афоризмах.

Багато хто казав: Ми знаємо отця Славка. Але це було лише перше враження. Знаний на перший погляд, але коли я починаю його аналізувати, немає краю глибині. Ніби я стою над прірвою. Він був цілковитим. Своєю цілковитістю він охоплював усю людину: Голову – це була людина ясної та глибокої думки. Серце – людина любові та розуміння. Руки – людина дії. Наш сучасник, але ніби з якогось іншого часу. Дуже близький до нас, що ближче не міг бути, і водночас постійно віддалявся від нас.

Наш, і водночас всіх і нічий. Родом із села, з Драгічини та Герцеговини, а його дух перевершував усе це, як небо перевершує землю. Він ніс тягар Меджугор'я та багатьох доль людей, і водночас він знімав цей тягар з плечей і душ багатьох і багатьох.

Щоранку він йшов на Гору Об'явлень або Крижевац, але ніколи не був сам. Завжди ніс когось – у собі. А коли він спускався з цих двох пагорбів, знову з багажем на спині – з мішком зібраного сміття.

Його прикрашала риса поміркованості та гармонії, і водночас він перевершував усі міри. Його не можливо було формувати. Він молився так, ніби це було щось найприродніше, але водночас так незвичайно та глибоко, як ніхто інший.

У нього був свій власний спосіб молитви та посту, але він нікому його не рекомендував, не кажучи вже про нав'язування свого способу.

Він працював надзвичайно багато та віддано, як мало хто інший. Він ніколи не зупинявся на тому, що мав робити. Його робота сягала меж людських потреб. У нього було так багато зобов'язань і зустрічей, що

його день був заповнений з раннього ранку до пізньої ночі, і ніхто ніколи не бачив його, щоб він поспішав чи був у стресі.

Він не був ні далеким від людей, ні надто близьким. Йому вдавалося бути там, де потрібно, і стільки, скільки потрібно.

Він приходив до людей, був з ними, але також знав, як їх покинути, коли вважав за потрібне.

Він був присутній скрізь, але якось непомітно. Він любив людей і хотів, щоб у всіх все було добре, але ніколи нікого не переконував і не змушував нічого робити, а давав усім свободу. Сповнений любові, але без надмірної сентиментальності. І ніжний, і грубий, коли потрібно. Без найменшого бажання догодити комусь. Готовий послужити всім, незалежно від віку чи класу. Він не був прив'язаний ні до кого, і в кожного, хто з ним розмовляв, складалося враження, що він є тут тільки для нього. У нього була своя думка, але він нікому її не нав'язував. Він не обговорював смаки та різні думки. Він був серйозним, але і, водночас, вмів пожартувати. Його жарт ніколи не був різким, але елегантним, ніжним - як мати, яка будить дитину. Він любив людей, які мали почуття гумору. Він умів слухати їх навіть тоді, коли був обтяжений роботою та турботами, і коли очікувалося, що він повинен був слухати лише власні думки та наміри. Він спускався на рівень «нижчих» і «вищих» за себе, але ніколи не залишав свого. Він ніколи не гаяв часу без потреби. Він був готовий вислухати кожного, але й перебити, керуючи ситуацією, щоб людина могла перейти від неважливих і непотрібних історій до суті справи. Тим, хто шукав поради, він давав лише напрямок, ніколи готових рішень, залишаючи їм простір для того, щоб самі роздумали та самостійно прийшли до

рішення. Він не тікав від людей, але й не підходив ні до кого. Він був повністю занурений у подію, ніби нічого іншого не було до цього і не станеться після, а коли все відбулося, вступав у нову, ніби попередньої ніколи не було. Він вів молитовні програми (вервиці, адорацію, семінари...), але ні в кого не складалося враження, що він був на першому місці. Він був і завжди залишався учнем. Багато хто впізнавав його як учителя.

Він говорив і писав просто, бо це найважче. Він знав, що проста та мальовнича мова є найдоречнішою, бо вона походить від близькості людини – від природи та людського досвіду. А причина: щоб сучасна людина зрозуміла її. Він розумів Богородицю, бо знав, де є ключ до розуміння: бути близько до Її серця. Він був скромним, але не фальшиво – цілком природньо. Вірним до останньої деталі.

Був побожним, духовним, але ніколи не «літав під хмарами», а міцно тримався на землі. Був дисциплінованим і розслабленим. Коли він працював, він був повністю занурений у роботу. Коли він молився, він був повністю в молитві. Коли він зустрічався з людьми, це було так, ніби це було

єдине, що мало для нього значення. Все так, як мало відповідати роботі, молитві, зустрічам. Але знову ж таки, все якось однаково.

Він наполегливо працював, щоб здобути знання, але ніколи міцно не прив'язувався до них. У кожному мить він знав, чого хоче. Він мав ясність щодо життя та людини, і ні в кого не складалося враження, що він думав, що знає краще за інших. Він мав власні уявлення про людину, але коли хтось ставав перед ним, він відмовлявся від своїх уявлень та відкривався перед цією особою. Він не вважав себе малим чи великим, а бачив себе в ролі помічника Бога та Богородиці.

Він чудово поєднував теологію та молитву. Так само молитву та дію. Він не нав'язувався, але й не приховувався.

Він був монахом, як і інші, і все ж відрізнявся від усіх інших. Бути монахом і священником означало для нього привілей служити та жити для людей. Важко знайти людину, яка б жила духом Євангелія так буквально, як він. Коли його запитували, чи щасливий він як монах, він відповідав, що не став монахом, щоб бути щасливим. Він знав,

що щастя не шукають, а воно прийде саме – в результаті служіння життю, добру, миру, звільненню інших.

Він казав: Люби людину, але будь вільним в очікуванні любові від людей. Він знав, що очікування легко призводять до розчарування. Він допомагав, але його ліва рука не знала, що робить його права рука.

Навіть під час війни він умів знаходити «проходи», щоб ліки могли дістатися до нужденних, незалежно від того, кому вони були адресовані.

Він думав про інших і допомагав їм, і відмовлявся, коли інші ставили його на перше місце – навіть у його день народження. Він не хвалив і не критикував інших, а завжди закликав їх бути кращими.

Коли він хвалив чи критикував когось, він знав, що це можна робити лише так, як це робить мати. Він казав, що не слід звеличуватися, якщо інші тебе хвалять, і не пригнічуватися, якщо тебе критикують. У всьому цьому слід прислуховуватись до правди. Він розмовляв кількома іноземними мовами, але ніколи не створював враження, що знає будь-яку іншу, окрім своєї. Він любив хорватський народ, але ніколи не наголошував на цьому. Усі народи вважали його одним зі своїх.

Він був герцеговином і водночас іноземцем. В його очах інші були людьми, без національності та кольору шкіри. Він знав, як поводитися з дорослими, як з молоддю, і як з дітьми. Він не любив формальностей, особливо якщо вони стосувалися неважливих речей або були марними, але все, що він робив, навіть якщо це було дуже незначно, він робив з великою любов'ю та гідністю. Коли він стояв між справедливістю і милосердям, він став на бік милосердя. Коли здавалося, що для когось немає надії і

що він від нього відвернувся, ми бачили його вранці, як він розмовляє з ним. Він поважав авторитети (церковні та політичні), але ні до кого не схилявся.

В його очах жодні авторитети чи людські міркування не могли встояти перед істиною.

Він любив Церкву, як мало хто інший.

Він був слухняним, але й вмів відчутти, що стоїть за деяким наказом.

Крім того, він знав, що таке милосердя та кайрос – момент, який не можна і не варта втрачати. Незважаючи на те, що деякі – навіть ті, хто при владі – цього не розуміли.

Він звертав увагу не лише на те, що люди думають і говорять, але й понад усе на те, чого хоче Богородиця. Він знав людину, тіло і душу, тому знав, що їй потрібно.

Коли хтось казав, як важко жити за Євангелієм та слідувати за Ісусом, він знав, у чому проблема: ми всі, глибоко в душі, хочемо, щоб інші люди любили нас, не половинчасто, а повністю, щоб поважали нас, прощали нам, коли ми робимо помилки, щоб приймали нас такими, якими ми є, щоб розуміли нас. Єдина проблема полягає в тому, що інші очікують того ж від нас.

Він мав сміливість запускати великі проекти (Младіфест...), бо робив це не з власних мотивів, а щоб перенести послання Богородиці з паперу в дію. Послання Богородиці він проживав буквально – до найдрібніших деталей. Ті, хто не знав чи не розумів послань Богородиці, могли прочитати їх на ньому. Він не боровся проти духу часу, а пропонував молоді альтернативу: зустрічати Новий рік у молитві, Младіфест...

Він ніколи не зупинявся на критиці суспільства, держави та політики, які зазнали невдачі, а навпаки, підставляв своє

плече, щоб підняти пораненого чоловіка та вести його до зцілення та визволення. Його єдиною проблемою були не наркотики чи дилери, а те, що було мало сестер Ельвір.

Коли інші лише знизували плечима та дивувалися, що хтось звернув у глухий кут, він не залишався байдужим. Поки інші розмірковували, чи варто щось робити і чому..., він знав, що все залежить від любові.

Поки інші розмірковували, де криються причини проблеми, корабельної аварії особистого чи сімейного життя, сварки та війни, він знав, що відповідь криється у браку любові. А рішення є – в діяльній любові. Інші б годинами нарікали та говорили про те, що не так і як має бути, а він би брав мішок і збирав сміття.

Він чув, як усі хочуть піти до найкращого лікаря, найкращого юриста, навчатися у найкращого професора, а він заснував фонд для обдарованих і бідних студентів. Він дотримувався правил і норм поведінки, але створення гарної атмосфери, гарного

настрою, розслабленого духу на семінарі посту чи на Младіфесті для нього було набагато важливішим. Бо він знав, що все залежить від підготовки землі.

Для нього правила і закони були не метою, якої слід сліпо дотримуватися, а відправною точкою. Дух і конкретна людина були для нього важливішими за букву закону.

Проповідуючи, він знав, що має прислухатися до своїх слухачів. Він мав власну думку, але завжди вмів вислухати інших та переймати їхні думки та ідеї. Коли у нього виникала ідея, він би ділився нею з іншими. Він би випускав її «в ефір», бо знав, що медаль має й іншу сторону. Іноді він говорив так, що слухачі мали читати між рядків, даючи їм простір для власних роздумів. Він ніколи не підводив співрозмовника чи слухачів до остаточного рішення, а підбадьорював їх, вірячи, що вони продовжать шлях самостійно. Він кидав «бомбочки» – як він казав – щоб пробудити в людині уяву. Він приймав будь-кого як співробітника, але коли б ця людина здавалась, він би сам

продовжував далі. Він волів дати шанс, ризикуючи бути обдуреним, ніж щоб людина думала, що у неї ніколи не було шансу.

Він волів сам страждати в собі, ніж щоб інші страждали через нього. Якщо він помилявся, він повертався і просив у людини вибачення. Він любив того, хто працює і старається, навіть якщо падає і робить помилки, більше, ніж того, хто не працює і залишається сидіти зі страху впасти і не помилитися. Він заохочував людей заходити у воду, бо тільки так вони могли б навчитися плавати. Наприклад, він запрошував людей перекладати адорації чи катехези, навіть якщо вони ніколи раніше не перекладали. Він багато і постійно працював над собою та зростав, але завжди в закутку своєї кімнати.

Він молився і постив, але ніколи не говорив про це, знаючи, що це є не лише мета для нього, а й спосіб вправління і підготовки до зустрічей – як з Богом, так і з людьми. Кожен, хто бачив його в цивільному одязі чи входив в його кімнату, знав, що він жив як бідна людина, але бідність не була його метою, а свободою. Хоча його одяг був скромним, проте завжди чистим. Він не був прив'язаним ні до чого. Він ніколи не говорив про себе. Він був обережним, коли говорив про інших людей. Він міг нести кілька хрестів, але ніколи не клав жодного з них на чийсь плечі. Він був як хліб, який ламається для інших. Він цього не знав і нікому це не пояснював.

Він ніколи не починав день непідготовленим. Усе, що він планував і робив, мало пройти через молитву.

Молитва була для нього як фільтр, який його внутрішню частину – розум і серце – очищав і готував до нового дня з усім, що він приносив. Він знав, як здобувати, але й

відпускати переживання, незалежно від того, чи були вони дуже приємними та красивими, чи важкими.

Якби хтось йому сказав, наскільки прекрасним був Младіфест, який закінчився кілька днів тому, він би відповідав: Це було...

Він ніби прожив три життя, а прожив лише п'ятдесят чотири роки.

Він прожив життя без відпочинку. Життя, яке було насиченим у всій своїй повноті. Завжди повністю свідомим і уважним до того, з чим він зустрічався і що робив. Він жив сьогоднішнім днем – зараз і тут. Один з нас, і такий відмінний від всіх нас. І у смерті.

МОЛИТВА ЗА ПОМЕРЛИХ. ПОВНИЙ ВІДПУСТ 1 - 8 ЛИСТОПАДА

Любі друзі! Запрошуємо всіх бажаючих з 1 по 8 листопада молитися за душі в чистилищі. 2 листопада – день поминання всіх померлих. У цей і найближчі дні – з 1 по 8 листопада – Церква дає нам можливість отримати для померлих повний відпуст, тобто відпущення кари за гріхи для душі в чистилищі.

«Відпуст є частковий або повний, залежно від того, чи він звільняє від дочасної кари за гріхи частково чи цілком» (Там само, 2.). Кожний вірний може здобути відпусту для себе або для померлих (Кодекс канонічного права, кан. 994.). (ККЦ 1471)

HVALA
KOSTO

